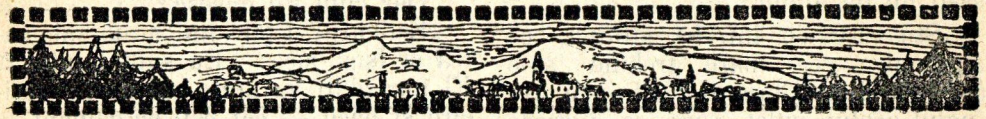

RAZELE AUROREI

ZIS'A ISUS: „EU SUNT LUMINA LUMII.“

Lumina cărării mele.

Furtuna urla prin câmpii. Picături mari de ploaie cădeau ca niște ace pe fețele trecătorilor. Vântul îndoia copacii și aerul era plin de geamătul lui melancolic și din când în când se auziau trosnituri de crăci rupte. Deodată porțile unei biserici să deschisera și o mare mulțime de oameni se revărsă din interiorul plin de lumină și căldură în noaptea vijeloasă și se împrăstie în diferite direcțiuni.

Drumul cel nou, la care se lucra de multă vreme nu era gata și grămezile de năsip și pietriș de pe dânsul îl făceau periculos pentru orice om care mergea pe acolo fără vre-un felinar.

Printre credincioșii cari ieșeau din biserică era și o tânără domnișoară care venise nu de mult în acel orașel cu părinții ei. Casa lor era la o depărtare de vre-o 2 km. de biserică. În seara aceasta venise să slăvească pe Acela, pe care inima ei îl iubea. Ea se amestecase printre mulțimea, care ieșea din biserică și când rămase singură încearcă să-și urmeze drumul slab luminat de felinare. Greutatea cea mare începu când dispăru și această lumină. Ea înainta încet ținându-se de un gard de pe marginea străzei, ca să nu cadă. Întunericul se făcea din ce în ce mai adânc și ea se opri nemai putând merge.

În acel moment apăru o lumină, care se mișcă după pașii nesiguri ai

purtătorului ei. Era o servitoare, care cunoscând drumul se prevăzuse cu un felinar și condusă de lumina lui se ducea grăbită spre casă.

Furtuna începu din nou cu mai mare putere și ploaie curgea în torente așa de repezi de nu puteai ține ochii deschiși. Ce era de făcut? Domnișoara căută să ajungă pe fata cu felinarul și o întrebă dacă n'ar vrea să meargă cu dânsă; și astfel se începu o conversație între dânselle.

„Ce furtună îngrozitoare“.

„Da, Domnișoară“, zise fata, ploaia ca ploaia dar de tunet și fulger tare mi-e frică. Dar nu sfârși bine vorba și văzduhul se cutremură de o bubuitură de tunet și după câteva clipe fulgerul trecu pe dinaintea ochilor lor și dispăru în întuneric.

„Ah, uite asta nu o pot suporta“, zise fata. E prea îngrozitor! De n'ar mai fulgera“.

Însoțitoarea ei zâmbi. „Ți-e așa frică? o întrebă ea.

„Nici nu-ți pot spune cum mă 'ngrozește“ răspuse fata.

Deodată străina alunecă: O gaură mare era înaintea lor și ea n'o observase. Fata o apucă de braț și îi zise: „Sprijinește-te pe mine, domnișoară, iea-mă de braț și atunci vei merge mai sigur“.

„Dar nici d-ta nu ești sigură, că-ci ți-e frică“, fu răspunsul.

„O, eu am felinarul“, zise repede fata și părând surprinsă că cineva să îndoiește de dânsa.

„Atunci felinarul e acela care ne ferește de cădere!”

„Da”, răspuse fata; și apoi d-ta nu cunoști drumul, pe când eu îl cunosc bine și ași vrea din toată inima să-ți fiu de ajutor.

„Știi d-ta, o întrebă străina, că siguranța cea mare trebuie să-o avem în Isus Christos? El este refugiul celui suflet care se încrede într'însul, și încă *unicul* refugiu”. Și fiindcă nu primi nici un răspuns urmă: „E îngrozitor să fii expusă furtunilor și să n'ai nici un prieten”.

„Dar cum vrei să-l găsești?” replică fata. Ce să faci dacă nu știi drumul spre dânsul?”

„Cum îl găsești? Isus Christos este refugiul, sprijinul și prietenul nostru. Eu sunt la brațul d-tale, sunt foarte aproape de d-ta, nu așa? Ei bine, El e în această clipă mai aproape de d-ta și te chiamă' să vii la Dânsul.”

„Ah, chiar acuma?”

„Da, El e aci lângă noi și ar vrea să te încrezi Lui acuma, tocmai acuma. Încrede-te Lui din toată inima. „El e salvatorul meu”, zice David și cel mai neînsemnat dintre credincioși poate să spue la fel. N'ai voi să știi dacă El poate fi și salvatorul *d-tale*?”

„Iartă-mă, domnișoară, dar nu înțeleg bine ce vrei să-mi spui. Totul mi se pare așa de încurcat, nedelucid.”

„Voiu căuta să-ți explic: vezi d-ta, pe când vântul urlă și îndoiala și greutatea de tot felul ne frământă sufletul, noi trebuie să ne agățăm de persoana lui Isus: asta e tot.”

„Aș vrea să pot fi și eu ca d-ta, dar nu văd calea pe care trebuie să apuc.”

„Felinarul ne arată acuma drumul și cuvântul lui D-zeu este felinarul ceresc. El ne conduce totdeauna pe calea cea dreaptă.”

„Pe mine Sf. Scriptură mă încrecă așa de rău”, răspuse fata. „Mie mi se pare că fiecare cuvânt spune altceva. Și cum să știu care este adevărul?”

„Nu există decât o lumină, o cale, un Mântuitor, o călăuză, o voce, care ne chiamă și vorbește în inimile noastre. Dacă vei găsi *această* cale, totul va fi bine.”

„Dar cum s'o găsească?”

„Felinarul d-tale îmi arată mie calea și Isus zice: „Eu sunt lumina!” El însuși îți va arăta calea spre fericire și pace — cât ești pe pământ — și apoi spre locuințele cerești.”

„Aș vrea să gândesc și eu ca d-ta. Dar, vezi d-ta, mie îmi lipsește credința. Eu nu *pot* crede acestea toate, nu mi se par adevăruri. Vorbele mele sunt poate îngrozitor, dar totdeauna am avut îndoeli de acestea. Da, în timpul din urmă drumul mi-a fost foarte întunecat și se face din ce în ce mai negru.”

„Nici o clipă nu mai trebuie să fie întunecat, exclamă tânăra doamnă. „O vino, încălzește-te la razele calde ale luminei; ea arde și pentru tine!”

Dacă aș merge pe partea cealaltă a drumului, departe de lumina felinarului, aș cădea cu siguranță. Ca și lumina d-tale, lumina lui D-zeu și a Spiritului Său ne arată 3 lucruri: pericolul, salvarea și calea cea dreaptă.”

„Învățătorul nostru ne spunea cam așa ceva, când mă duceam la școală”, răspuse fata.

„Și D-zeu ți-o repetă acuma, zise domnișoara. „Nu vrei să-i primești solia? Poate că nu ne vom mai întâlni niciodată în viață. Nu vrei să-mi dai voie să-ți ajut, după cum mi-ai ajutat și d-ta mie?”

„E așa de curios și minunat că te-am întâlnit astă-seară, căci de multă vreme rătăcesc în întuneric și mi se pare că nu e nimeni pe lume care ar putea să-mi ajute. Dar acuma văd drumul, cel puțin câțiva pași. „Vino la Isus — este începutul drumului și apoi —

„Restul ți-l va spune El”, fu răspunsul. „Aici ni se desparte căile. Văd lumina din curtea noastră; trebuie să-mi ieau rămas bun de la d-ta

și mulțumesc foarte mult pentru serviciul ce mi-ai făcut.“

„D-zeu să te binecuvânteze și să-ți răsplătească de o mie de ori binele ce mi l-ai făcut cu vorbele d-tale mângâtoare. Eu nu voiu sta mult aici. Sunt într'o familie și în curând ne întoarcem eu toți în capitală.“

Ele își strânseră mâinile cu căldură și se despărțiră.

După mulți ani se întâlniră iarăși.

Într'un orășel era adunate vro 70-80 de femei, ca să citească Sf. Scriptură și să se roage. Între altele se redică și o voce limpede care la sfârșitul rugăciunii zise: „Doamne, binecuvintează pe domnișoara aceea care mi-a vorbit odată despre felinar și lumina vecinică“.

Când lumea începu a pleca, o femeie cu ochii radioși de bucurie și o față pe care se vedea pacea cerească se îndreptă spre aceea ce se rugase astfel și îi strânse mâna.

„N'am încetat niciodată să mulțumesc lui D-zeu că m'a făcut să te întâlnesc în noaptea aceea furtunoasă. Sunt sigură acuma că El te-a trimes. Toată viața mi s'a schimbat de când am învățat să mă încred Lui Isus.“

Cine mă iubește mă va urma.

Se vede că băiatului d-tale îi plac mult mieii, zise boierul Iancu, ciobanului său, când trecură pe lângă un băețas care se juca cu un miel.

„Da, boierule, răspuse omul“, Vasile al meu îi iubește și mai cu seamă pe acesta cu care se joacă acuma. Și nici nu mă mir, căci a avut multă trudă cu dânsul și mielul pricepe căci totdeauna merge după băiat.

„El singur l'a crescut?“ întrebă boierul — e mult mai alb și mai frumos decât ceilalți. „Da, boierule.“ Într'o seară când vroia să-l bage în staul eu i-am spus văzând cât e de prăpădit bietul mieluleț: Păcat de

dânsul, nu cred să mai vadă ziua de mâine. La auzul vorbelor mele, el mă rugă să-i dau voie să-l iea în casă. Toată noaptea a veghiat lângă dânsul și l-a îngrijit. Câteva zile dearândul nici nu se mai gândi la altceva decât numai ca ce ar face să scape viața animalului, și iată-l acum ce voinic și draguț s'a făcut.

„Bravo“, zise boierul. „Spune-i lui Vasile că i-l dăruiesc bucuros.“

Când auzi băiatul că „bălanul“, cum îl numia el pe miel, îi aparține lui de acum înainte, sări în sus de bucurie și strigă:

„O, tată, cât îmi pare de bine! N'ași fi putut suporta ca altcineva să-i fie stăpân, căci prea îl iubesc mult. Ai dreptate când îmi spui că m'am trudit mult cu dânsul, dar eu sunt răsplătit în deajuns prin iubirea ce mi-o arată, urmându-mă în tot locul.“

Îți aduci aminte de vorba, pe care Isus a spus-o lui Filip? (Ioan I, 43.) Sunt sigur că aceeaș vorbă ne-o spune Mântuitorul astăzi mie și ție: „Urmează-mă!“ De s'ar putea spune și despre noi: „Ei îl auziră vorbind și se duseră după dânsul“ (Ioan I, 37).

Un bătrân negru zise înainte de moarte:

„Domnul Isus a învățat pe Sambo să-l iubească și pe urmă l'a făcut așa de fericit când i-a spus: „Tu poți să mă urmezi totdeauna, în orice loc!“

Acest bătrân pricepuse serviciul plin de încredere, pe care Domnul îl cere dela noi când ne spune: „Urmează-mă!“

Vasile, băiatul ciobanului, zicea că e răsplătit în deajuns pentru că mielul, pe care-l iubia îi arăta și el iubire și îl urma în tot locul.

Să ne întrebăm în fața lui Dumnezeu, dacă păstorul nostru Isus poate spune despre mine și tine că e răsplătit pentru sacrificiul nemăsurat cu care ne-a răscumpărat, căci știe că i-am dat inima și iubirea cea mai curată a inimei noastre și voim să-l urmăm la fiecare pas.

Lectura cea mai bună.

Mult ar vrea Ioan al nostru să învețe a ceti, domnule învățător, dar drumul peste munți până la școală e lung și greu pentru bietul băiat.

Femeia scoase un oftat adânc zicând aceste vorbe: Și într'adevăr băiatul era cam slab și drumul până la școală anevoios. Și afară de asta Ioan era cam mare pentru un începător și învățătorul știa bine acest lucru. Deși îi venea greu să jertfească un ceas din timpul lui prețios, totuși făgădui să vie odată pe săptămână la dânsii pentru a învăța pe Ioan să cetească.

Și când Domnul Petrescu promitea ceva, apoi atunci se ținea cu sfințenie de cuvânt. Putea să ploaie sau să ningă să fulgere și să tune, el venea regulat, în fiecare Marți seara la Ioan. Acesta fiind un băiat silitor învăță în curând să cetească destul de bine. Într'o zi învățătorul se îmbolnăvi și nu putu veni vr'o câteva săptămâni la lecție. Dar imediat ce se făcu bine cel d'întăiu drum al lui fu la Ioan. Mama lui Ioan se bucură văzând pe învățător și-l întâmpină cu un potop de vorbe.

Acesta întrebă de băiat,

„O, el e foarte deștept“, răspunse mamă-sa. Îmi pare rău că tocmăi acuma nu e acasă.

„Cum mai merge cu cartea? Poate ceti bine din Biblie?“

„Biblie? O, de când nu mai cetești din Biblie. Acuma a trecut la jurnale!“

Din nenorocire sunt mulți oameni, cari ca și Ioan au lăsat de mult Biblia și cetese jurnale sau romane. Ei au părăsit izvorul cu apă limpede și beau din ape stătătoare și murdare crezând că acestea le vor potoli mai iute setea și -- lucru curios: ei se

fălesc cu astfel de gest! Ei aruncă lectura cea mai bună, care s'a scris vre-odată, nu mai vreau să se uite la poeziile cele mai mărețe din toate câte s'au scris, ei lasă pe Moise, Isaia și Iov, Paul și regele David pentru vre-o carte modernă care nici nu se poate compara cu cele d'întăiu. Dela Cuvântul lui D-zeu la roman și jurnale: ce cădere!

Dacă ești tare în credință și vrei să onorezi pe D-zeu, atunci nutrește-ți sufletul cu înțelepciunea din Cuvântul Domnului!

Despre mulțămire.

Un copilaș mic ingenunchie cu mama lui înaintea patului său, ca să spună rugăciunea sa de noapte.

„Mamă“, zise el, „eu am de toate, ce mi trebuie, eu nu știu pentru ce să mă rog.“

„Bine“, zise mama, atunci fă probă a mulțami Mântuitorului tău pentru toate, câte ți-a dat.“

Copilașul să invoie la aceasta și începu: Iubite Mântuitorule, eu îți mulțămesc pentru calul cel nou de uifat, pentru vârtelnița cea frumoasă, pentru picioarele mele cele sănătoase, că pot fugi și nu am lipsă de cârje ca Carol al vecinului, pentru ochii mei cei buni, cu cari pot toate vedea și nu sunt orb ca sermanul Frideric, pentru frumosul și călduțul meu pat, iubita mea mamă, bunul meu tată — „dară mămă“, strigă el acuma, „aici nu mai este capăt!“

„Vezi fiul meu“, zise mama cu lacrimi în ochi, „și la aceasta nici nu ai gândit tu încă nici odată.“

Care dintră voi, iubitorilor copii, și a adus aminte vr'o dată de aceasta?

ABONAMENTUL SĂ SE TRIMITĂ LA WELKER JÖZSEF, BUDAPESTA, VII., HÁRSFA-UTCA 33. SZ.		
Proful abonament Pe un an 52 fil. Pe 1/2 an 28	Trimis pe postă Pe un an 1 cor. Pe 1/2 an 56 fil.	Pentru străinătate Pe un an 2—c. Pe 1/2 an 1.20 i.
IAR PENTRU DE ÎMPĂRTIT ÎN LESNIRE MARE.		